La collita

Premi Pere Mulet Cerdà de Narració Curta

Als sis, la fugida a la ciutat els va enxampar despistats i sense pressa. Quasi ni se'n van adonar i ja habitaven la gran metròpoli. El fum, el soroll i les llums de la ciutat els van atreure com les arnes a la flama. Era un encanteri absurd, i hi van caure tots sis. Tots els de la colla.

Mentre el tren creuava vinyes i més vinyes un ofec va començar a créixer dins d'ell. Feia molt que no tornava al poble, i encara menys per passar-hi allà una llarga temporada. La llum d'aquell inici de capvespre era groga i l'agost amenaçava en ser dels més sufocants de la seva vida. La veu dels altaveus va cantar "la Granada" i va saber que ja hi era. Havia tornat a casa.

L'estació, deserta, emanava una sensació inquietant, i un calfred li va recórrer l'esquena. Era por? Vergonya? Aquell ofec al pit… Les maletes li pesaven a les mans, la suor li amarava el front i la llum del crepuscle anava canviant de color. Quan se'n va adonar, ja estava al capdamunt del carrer de l'Estació, davant de casa dels pares, com si la memòria l'hagués empès fins allà.

Hi havia coses que sabia que passarien i, sincerament, no li feia cap gràcia. Retrobaments que hauria preferit esquivar per sempre, converses incòmodes, somriures que, sense voler-ho, esmicolarien les restes d'aquell cor adolescent que un dia va viure entre aquelles vinyes i aquells carrers. I sí, va passar. I no va semblar-li tan greu quan uns llavis que ja se sabia de memòria li van dir que el veien molt bé, i que se n'alegraven molt que la vida a la ciutat el fes tan feliç.

"Però, que bé tenir-te aquí! Ja saps, sempre és el mateix…"

Entenia aquella frase més que mai. Des de la seva arribada feia una setmana, la sensació que aquell poble havia estat aturat en el temps li bategava a cada racó del seu cos. Una part d'ell s'omplia d'orgull de poder dir que havia sortit d'allà, que ell ja era de ciutat, però … una força dòcil i constant el premia a somriure més del compte, a fer sobretaules amb els pares, a passejar per la vinya, a retrobar-se amb vells coneguts…, A allargar una mica més la seva estada.

"Jovenalla, aprofiteu ara abans no comencem a collir, després ja no tindreu temps de res…"

I va voler fer rodó aquell viatge al passat, i va aconseguir reunir a tota la colla. Van venir tots cinc de ciutat a passejar per les vinyes, a somriure més del compte, a retrobar-se amb vells coneguts…, I dia rere dia, els sis companys acabaven allargant la seva estada.

L'agost acalorava. Però també s'acabava. Les primeres tempestes d'estiu van venir i els grans van començar a remugar coses sobre la terra, el sucre, el grau i la collita. I que s'havien de fer pressa. Que quan la cosa es posava així no era qüestió d'allargar-se massa o tota la collita es perdia.

Ell no havia vist mai el raïm créixer de la manera que ho havia vist fer en aquelles setmanes. No recordava haver-s'hi faixat mai tant. Tampoc recordava aquella mena d'embriaguesa que l'acompanyava quan el sol el despertava al matí i també quan sortien a passejar a la fresca de la nit. En aquell poble tot continuava igual. Els somriures, les boques, les paraules, … Fins i tot semblava que no haguessin ni guanyat arrugues.

L'ultim dilluns d'agost, un jornaler va collir el primer gotim i un líquid vermell fosc li va regalimar per les mans. Semblaria que fos vi, però seguia sent massa espès... i feia olor de ferro. No era suc de raïm… era sang. Sota un barret de palla, aquell jornaler era ell, enmig de la vinya, el sol acalorant, la suor amarant-li el front i la seva sang regalimant mà avall. Va aixecar el cap i va demanar ajuda: S'havia tallat? Però no tenia veu. Al seu voltant cinc jornalers més sota barrets de palla. Va voler cridar-los, però altre cop no li va sortir la veu. I la boca d'ella, aquella que se sabia de memòria, va apropar-se i li va dir.

"Ens hem de fer pressa perquè la pluja ho desfarà tot... Vosaltres sou la collita".

Va ser un encanteri absurd, un ritual macabre, … i hi van caure tots sis. Els sis de la colla.

I va tornar la tempesta.